

این سازمان علاوه بر نشریه‌ی «مخفی» باصلاح «اندیشه‌ی نو» نشریات علنی دیگری نیز بوسیله‌ی مؤسسه‌های قانونی و رسمی بنام «شرکت پژوهشی پیام پیروز»، که صاحب و مدیر آن پیروز دوانی است، منتشر می‌کند که از آنجمله است جزوه‌ای زیر عنوان «علل و عوامل پیدایش بحران در کشورهای سوسیالیستی» حاوی نظرات رهبران جهانی کمونیسم، که صد البته رفیق علی خاوری خراسانی - و همچنین خود آقای دوانی - هم جزء آنان هستند. علاوه این شرکت تا کنون کتابی نیز شامل سه مقاله از فیدل کاسترو به ترجمه‌ی علی عموی چاپ و منتشر کرده است.

ملاحظه می‌شود که در دنیای وانفصالی که یک کتاب ساده و معمولی بی‌بو و خاصیت ماهها و سالها در انتظار اجازه‌ی نشر وزارت ارشاد اسلامی خاک می‌خورد چگونه نوشته‌های رهبران جهانی کمونیسم و جنگاور سرسخت و کمونیست مقاوم عصر ما، لابد بخاطر گوشه‌ی ابرو و محض گل جمال روی سوگلی لاجوردی - و صد البته برای فریب ساده لوحان و جذب آنان بسوی کشتارگاهی تازه - امکان انتشار می‌یابد.

اما کار «اتحاد چپ دموکراتیک ایران» به انتشار نشریه‌ی «زیراکسی» و کتاب علنی محدود نیست بلکه بعنوان یک سازمان سیاسی فعال در هر حادثه‌ی سیاسی مهمی نیز موضعگیری می‌کند و در هر مورد به انتشار اعلامیه‌ی چپ نمایانه و دموکرات مآبانه دست می‌زند. مثلاً انتخابات دوره‌ی پنجم مجلس شورای اسلامی را، بعزت فقدان آزادی‌ها تحریم می‌کند و یا وقتی علیه محاصره‌ی اقتصادی ایران از طرف آمریکا اعلامیه می‌دهد از «حاکمیت استبدادی» جمهوری اسلامی نیز انتقاد می‌کند. اما این سازمان که خود را به آرمان متعالی سوسیالیسم پایند می‌داند در اعلامیه‌های سیاسی‌اش از حد انتقادات نیم‌بند لیبرالی تجاوز نمی‌کند و بهیچوجه اصل حاکمیت ولایت فقیه جمهوری اسلامی را زیر سؤال نمی‌برد و کمترین سخنی از تغییر نظام میان نمی‌آورد.

چالب‌تر از همه «برنامه‌ی حداقل» شتر گاو پلنگ و چند پهلوی این «سازمان» است که در آذرماه ۱۳۷۴ منتشر شده، و چنانکه در مقدمه‌ی آن آمده روایت تکامل یافته‌ی اولین برنامه‌ی آنست که «حاصل تفکر جمعی است و همه‌ی اعضا (۱۱) در تمامی مراحل بحث و تدوین و تصویب آن شرکت فعال داشته‌اند» و «باتفاق آراء اعضا (۲) آن بعنوان پایه‌ی اصلی فعالیت مشترک همه‌ی اعضا (۳) تصویب شده است».

در این برنامه مرز میان «چپ» و «سوسیالیسم» کاملاً مخدوش شده و هرچا از «سوسیالیسم» سخن گفته می‌شود پسوند «عدالتخواهانه‌ی انسانی و دموکراتیک» بدنبال آن می‌آید.

در زمینه‌ی اقتصاد، درعین حال که از مبارزه علیه «نظام سرمایه‌داری» دم می‌زند همان برنامه‌ی سازشکارانه‌ی حزب توده‌ی اسلامی را، مبتنی بر «مالکیت سه‌گانه‌ی دولتی، تعاونی و خصوصی» می‌پذیرد و البته معتقد است باید مراقبت کامل کرد که «هیچیک از این بخشها به قدرت انحصاری و مطلق تبدیل نشود».

برنامه با «جسارت» و «شهامت» انقلابی به غیر دموکراتیک بودن اصل «ولایت فقیه» و تناقض آن با اصل حاکمیت مردم اشاره می‌کند و تا حد مبارزه برای «دگرگونی قانون اساسی کنونی» پیش می‌رود ولی «تغییر اساسی حاکمیت کنونی» را تنها

«از طریق برگزاری انتخابات آزاد» می‌پذیرد و تاکید می‌کند که «در این مرحله از مبارزه» (۱) تنها راه دستیابی به «اهداف فوق» «برگزاری انتخابات آزاد برای تعیین حاکمیت» است (۱) و بهر حال مبارزات خود را با بهره‌گیری از «سیاستهای تاکتیکی گوناگون و از جمله با استفاده از اهرمها، امکانات، اشکال و شیوه‌های قانونی و علنی» پیش می‌برد. و باین ترتیب «از نظر اصولی» با هر نوع حرکت و اقدامی که بنحوی به «گسترش تروریسم و ایجاد جنگ داخلی» منجر شود، و همچنین با «اعمال خشونت کور و درگیری مسلحانه» مخالفت می‌کند. در ضمن حکومت مورد نظر «اتحاد چپ دموکراتیک» یک «حکومت پارلمانی دموکراتیک» است که هیچ نوع ایدئولوژی نباید در آن راه داشته باشد.

«اتحاد چپ دموکراتیک ایران» در جریان مبارزات سیاسی خود - البته بدون آنکه مجال برای «ایجاد توهم» باقی بگذارد - از هر نوع اصلاحات واقعی (۱) و جدی (۱) که از سوی جناحهای وابسته به حاکمیت (...) بسود مصالح ملت و منافع ملی، بهبود سطح زندگی مردم، ایجاد فضای باز سیاسی و اجتماعی و فرهنگی تحقق یابد پشتیبانی می‌کند «این سازمان به «تأمین حقوق کامل خلقهای ساکن ایران» اعتقاد دارد ولی البته درعین حال مراقب است که در برابر «هروند اقدامی که می‌تواند موجب تجزیه و از هم گسیختگی کشور شود» ایستادگی کند.

سرانجام «اتحاد چپ دموکراتیک ایران» برای تفسیر حاکمیت و ناپودی نظام سرمایه‌داری و استقرار سوسیالیسم و دموکراسی در کشور «کلیه‌ی نیروها، احزاب، سازمانها و شخصیت‌های سیاسی و اجتماعی و فرهنگی» اپوزیسیون را دعوت می‌کند که «صرفنظر از پیش سیاسی، اعتقاد ایدئولوژیکی، پایگاه و موقعیت طبقاتی و اجتماعی خود» دست در دست یکدیگر بگذارند و وظیفه‌ی بسیج و سازماندهی و هدایت مبارزات آنان را بر عهده بگیرند.

شاید بعضی‌ها بر این تصور باشند که یک سازمان نیمه مخفی - هرچند هم طرفدار استقرار سوسیالیسم در کشور باشد - اگر بخواهد مبارزه‌ی علنی و قانونی کند ناگزیر از یک چنین برنامه‌ی آشفته‌ای نمی‌تواند قدم پیش‌تر نهد اما اگر «اتحاد چپ دموکراتیک ایران» حتی یک برنامه‌ی شسته و رفته‌ی انقلابی نیز تصویب بدهد، و یا بر حسب ضرورت و مصلحت جوئی سازمان اطلاعات و امنیت جمهوری اسلامی شمار سرنگونی و براندازی حاکمیت ولایت فقیه و مبارزه‌ی مسلحانه هم سر دهد از آنجا که ابزاری در دست این سازمان است و بوسیله‌ی آن هدایت و اداره می‌شود، نیروهای چپ و دموکراتیک، یا توجه به سوابق و روابط مبتکران و سازماندهان آن باید آنرا توطئه‌ای برای فلج کردن و در دام انداختن نیروهای واقعی چپ تلقی کنند و بهوش باشند که نه تنها خود طعمه‌ی چنین سازمانی نشوند بلکه با احساس مسئولیت اجتماعی دیگران را نیز از افتادن در چاه سازمان‌های ساخته‌ی دست اطلاعات و امنیت جمهوری اسلامی بر حذر دارند.

* عنوان نشریه‌ای است که اعترافات سران حزب توده در جلسات تلویزیونی جمهوری اسلامی را دربرداشت.

دومین سال در گذشت کمال رفعت صفایی

۱۱مه، خانواده و دوستان کمال رفعت صفایی و جمعی از اعضای کانون نویسندگان ایران (در تبعید) بر مزار شاعر گردآمدند و در دومین سالگشت فقدان او، یادش را گرامی داشتند. نعمت آزرم، از سوی کانون - بر گذار کننده‌ی این مراسم - با جمع سخن گفت و در پایان، شعر چاپ نشده‌ی از کمال را - که در زیر به چاپ رسیده - قرائت کرد.

تا چشم...

کمال رفعت صفایی

تا چشم برهم زدیم

مثل جهیدن تیر از کمان

رنگها و

رنگها

از بال پروانه‌ها جهید

حیرت مکن که باد زورقی از رنگهای

آشفته‌ست

این سایه چیست؟

این سایه چیست

که از بطن مادر

تا بطن خاک

ما را رها نمی‌کند

پیوسته در تهاجم و دفاع

پیوسته پیمان دوستی و دشمنی

بر شطرنج ناگزیر

حیرت مکن که با شمشیر و سپر زاده می‌شویم

*

هزار قرن از افتتاح نوزخ گذشته است

هزار قرن از افتتاح نوزخ و بهشت

دیر است

پیش از غروب ترانه‌ای بسرانیم

پیش از نمی که سفره را در آب بتکانیم و بگردیم!